

Arrest

nr. 327 062 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer 124329.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij komt op 21 maart 2014 in België aan in het bezit van een visum type C en wordt na aanmelding eveneens in het bezit gesteld van een aankomstverklaring dewelke alsdan geldig is tot 18 juni 2014. Er wordt op 25 juni 2014 vastgesteld dat verzoekende partij nadien terug het land verlaten heeft.

Op 12 november 2014 wordt aan verzoekende partij een bijlage 15 afgeleverd nadat zij terugkeerde naar België en dit nadat zij eerst in het bezit gesteld werd van een visum type D.

Op 31 juli 2014 wordt haar een arbeidskaart afgeleverd. Verzoekende partij wordt nadien in het bezit gesteld van een A-kaart.

Verzoekende partij wordt er op 3 augustus 2015 van in kennis gesteld dat haar A-kaart verlengd wordt voor de duur van één jaar en dit bijgevolg tot en met 30 juli 2016.

Op 27 maart 2017 wordt verzoekende partij van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister.

Op 24 februari 2021 besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekende partij.

Verzoekende partij wordt op 21 juli 2014 achttien jaar waardoor zij alsdan meerderjarig werd.

Bij arrest van het hof van beroep van Gent van 8 september 2022 spreekt het hof de gewone adoptie uit van verzoekende partij door haar adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 28 november 2022 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn en dit op basis van haar adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 16 mei 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij tekent tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad). Op 5 juli 2023 besluit verwerende partij echter deze beslissing in te trekken.

Op dezelfde dag wordt echter een nieuwe beslissing genomen door verwerende partij die opnieuw resulteert in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep bij de Raad wordt op 10 april 2024 echter verworpen in het arrest met nummer 304 576.

1.2 Op 16 mei 2024 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn en dit bijgevolg opnieuw op basis van haar adoptievader die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 6 november 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) eveneens opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2024 werd ingediend door:

Naam: A. M.

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 21.07.1996

Geboorteplaats: Offinso

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische adoptie-ouder, de genaamde G. C. K. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de

Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; “

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Hij dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende documenten overgemaakt bij huidige aanvraag:

- geldverzendingen via Ria van referentiepersoon ten gunste van betrokkene: dd. 01.02.2013 (350 euro), dd. 8.10.2013 (100 euro), dd. 01.04.2014 (350 euro), dd. 12.08.2012 (194 euro), dd. 11.09.2012 (244 euro), dd. 9.12.2012 (244 euro), dd. 17.04.2013 (244 euro), dd. 27.02.2014 (bedrag niet leesbaar op verzendbewijs)
- Arrest Hof van Beroep dd. 8.09.2022 betreffende adoptie + bijhorende adoptieakte
- bewijs van ongehuwde staat dd. 3.08.2016
- rekeninguittreksels op naam van referentiepersoon met overschrijvingen van uitkeringen CM; betaling Telenet, Total Energies, Farys
- loonbrieven op naam van referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Plastic Color NV
- attest CM dd. 01.07.2024 waaruit blijkt dat referentiepersoon van 4.04.2024 tot en met 30.06.2024 arbeidsongeschikt was + ontvangstbewijs arbeidsongeschiktheid 01.07.2024 – 14.07.2024

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of oorsprong ten laste is van de referentiepersoon.

We kunnen opmerken dat er geen enkel bewijs werd voorgelegd dat het financiële en of materiële onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of oorsprong toelicht.

Niettegenstaande betrokkene geld ontvangen heeft van referentiepersoon toen hij in het land van herkomst of oorsprong verbleef, welke bestemming dat geld had kan niet worden afgeleid uit enkel het overmaken van geld zonder een bewijs van onvermogen en behoeftigheid in hoofde van betrokkene. Er kan dus niet zomaar zonder meer aangenomen worden dat betrokkene afhankelijk was van de geldbedragen om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van de referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren.

Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie betwist op basis van de frequentie van de geldverzendingen, met name 8 geldverzendingen over een periode van 2 jaar. De geldverzendingen werden onregelmatig overgemaakt, te meer met wisselende bedragen. Het feit dat betrokkene soms maanden geen geld ontving of bepaalde maanden aanzienlijk minder ontving, wijst erop dat betrokkene wellicht nog een andere bron/bronnen van inkomsten had of dat hij ten laste werd genomen door een ander persoon. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er wordt dus niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.

Voorts merken we op dat er sinds de laatste geldverzending op 01.04.2014 geen enkel bewijs van ondersteuning voorligt. Betrokkene is weliswaar naar België gekomen eind 2014 om er zich te vestigen (deze vestiging was kennelijk in het kader van een tewerkstelling bij een voetbalclub). Ondanks betrokkene in illegaal verblijf was, dient hij aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt geen enkel bewijsstuk toegevoegd dat een afhankelijkheidsrelatie van bij de komst naar België tot aan huidige aanvraag kan staven. Het arrest van het Hof van Beroep betreffende de adoptie volstaat hierin niet. Het aspect ten laste dient immers op actieve wijze te worden aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de

referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3 Verzoekende partij is het niet eens met deze beslissing en dient op 24 december 2024 bij de Raad een vordering tot nietigverklaring in tegen deze laatste beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 24 december 2024 ter griffie ontvangen werd, verzocht verzoekende partij om de behandeling van haar dossier middels de louter schriftelijke procedure.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 21 januari 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend en zich daarin verzet heeft tegen een behandeling middels de louter schriftelijke procedure en dit conform de bepalingen van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 25 april 2025.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en dan met name van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het recht op verdediging.

Zij zet haar eerste middel als volgt uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat verzoeker niet aan alle voorwaarden, zoals voorzien in artikel 40ter Vw., zou voldaan hebben.

Dat conform deze bepaling de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zullen dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 18 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd zijn en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dienen vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij geen of onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen behoeften te voorzien.

Meer bepaald zouden de verzendingsbewijzen van Ria waarbij geld aan verzoeker in Ghana werd overgemaakt, onvoldoende frequent en te weinig zijn om van een afhankelijkheidsrelatie te spreken en zou na de laatste geldverzending in 2014 geen enkel bewijs van ondersteuning voorliggen.

Bovendien zou verzoeker geen enkel bewijs hebben voorgelegd dat zijn financiële en/of materiële onvermogen in Ghana zou toelichten, zodat niet kan aangenomen worden dat verzoeker in zijn land van herkomst afhankelijk was van de opgestuurde geldbedragen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Ghana nog minderjarig was en onder hoede werd genomen door de voetbalacademie ACADEMY JMG. Verzoeker had dan ook geen inkomsten in Ghana en betaalde geen belastingen.

Dit blijkt o.m. door het door verzoeker voorlegde ‘tax clearance certificate’ dat bevestigt dat verzoeker tijdens de jaren 2012 – 2014 geen inkomsten had en geen belastingen betaalde in Ghana (stuk 2).

Tevens bevestigt dit document dat verzoeker niet werkte, geen inkomsten had en geen onroerende goederen bezat (stuk 2).

Dat verzoeker dan ook wel degelijk een document heeft voorgelegd waaruit zijn financiële en/of materiële in Ghana blijkt, zodat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.3.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden, nu ten onrechte gemotiveerd wordt dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd waaruit zijn financiële en/of materiële toestand blijkt, terwijl verzoeker wel degelijk een attest heeft voorgelegd waaruit dit duidelijk blijkt (stuk 2).

2.1.4.

Dat verzoeker dan ook zijn onvermogen in het land van herkomst heeft aangetoond, zodat kan aangenomen worden dat de geldstorting die door de referentiepersoon gebeurden, wel degelijk aangewend werden om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien.

Deze geldverzendingen zouden volgens verweerder evenwel onvoldoende frequent zijn en bovendien zou na de laatste geldverzending in 2014 geen enkel bewijs van ondersteuning voorliggen.

Evenwel mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker pas in België werd geadopteerd en de familieband dus pas in België is ontstaan, zodat het onredelijk is om te verwachten dat verzoeker permanent ondersteund werden door zijn adoptievader wanneer hij nog in Ghana verbleef.

Bovendien heeft het Hof van Beroep te Gent wel degelijk geoordeeld dat verzoeker al jarenlang een sociaffectieve band heeft met zijn vader en deze lang voor aankomst van verzoeker in België sommen geld overmaakte :

“Punt is evenwel dat A. M. (...) blijkbaar sinds juli 2016 (en derhalve toen het voetbalcontract met Lierse niet werd verlengd), is opgenomen in het gezin van G. (...) en er sprake is van een socio-affectieve relatie tussen beiden.

Er wordt niet tegengesproken dat G. (...) al die tijd de zorg en het onderhoud van A. M. (...) op zich heeft genomen. Daarbij komt dat G. (...) reeds in 2013 bepaalde sommen geld overmaakte aan A. M. (...) en derhalve lang voor de aankomst van die laatste in België. Voorts blijkt dat A. M. (...) ten overstaan van de politiediensten heeft verklaard dat G. (...) als een vader voor hem is en hij overigens ook E. A. (...) als een broer beschouwt én met G. G. (...) eveneens een goede band heeft.

(...) Daarbij komt dat niet wordt tegengesproken dat G. (...) ook voor de komst van A. M. (...) naar België die laatste financieel heeft ondersteund een en ander in lijn met het feit dat G. (...) een vriend blijkt te zijn van de vader van A. M. (...). (Arrest Hof van Beroep inzake A. M. (...)).

Dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon dan ook genoegzaam werd aangetoond en door het Hof van Beroep te Gent werd bevestigd.

Bovendien is verzoeker in 2014 naar België gekomen teneinde alhier te komen voetballen, zodat het logisch is dat de referentiepersoon na 2014 geen geld meer overmaakte aan verzoeker in Ghana, doch hem alhier in België ondersteunde.

Deze ondersteuning gebeurde in natura, zodat verzoeker hiervan uiteraard geen tastbare bewijzen van kan voorleggen.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met alle informatie die door verzoeker werd overgemaakt en het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd onderzocht, nu geen rekening werd gehouden met alle meegedeelde info.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

2.1.5.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."*

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen is/was en hij ten laste was in het land van herkomst.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten, inzonderheid het arrest van het Hof van Beroep te Gent en het taks clearance certificate dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift ook een tweede middel aan en daarbij voert zij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens met het recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

Dit tweede middel zet zij vervolgens als volgt uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon, werd ook voor zijn adoptie financieel door hem ondersteund en woont in België al jaren samen met zijn vader. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houden de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Ghana er geenszins alleen zal in slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM. "

3.2 De beide middelen worden omwille van hun onderlinge inhoudelijke verbondenheid gezamenlijk beoordeeld door de Raad.

3.3 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het recht op verdediging, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het verzoekschrift wordt niet op duidelijke wijze uiteengezet hoe het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het recht op verdediging door de eerste bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Het eerste middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zowel in rechte als in feite aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen en op basis waarvan verzoekende partij niet in het bezit gesteld wordt van een verblijfskaart.

3.5 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 16 mei 2024 voor een tweede keer een aanvraag tot verblijf heeft ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar adoptief vader die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Eerst en vooral wijst de Raad erop dat er nergens uit blijkt dat de adoptievader met Belgische nationaliteit, die *in casu* de referentiepersoon is, gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verwijst in ieder geval ook naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, verwijst uitdrukkelijk naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en ook in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 40bis van dezelfde Vreemdelingenwet..

De bestreden beslissing is dan ook in ieder geval naar behoren gemotiveerd ten aanzien van de verplichtingen die voorzien zijn in het kader van de formele motiveringsplicht.

3.6 Behalve deze verwijzing naar de toepasselijke juridische grondslag bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite waarbij in het bijzonder ten aanzien van verzoekende partij gesteld wordt dat zij niet voldoende heeft aangetoond inderdaad onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens komt immers niet voldoende naar voren dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekende partij en de (Belgische) referentiepersoon. Daarbij zal verwerende partij een afweging maken van de door verzoekende partij neergelegde stukken.

In zoverre verzoekende partij echter ook inhoudelijk ingaat op de bestreden beslissing voert zij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7 Verzoekende partij heeft inderdaad op 16 mei 2024 een aanvraag ingediend om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart. Zij meent de hoedanigheid te hebben van familielid van een Unieburger en baseert deze aanvraag op haar Belgische adoptievader. De bepalingen die hierop van toepassing zijn, werden reeds aangehaald bij de eerdere beoordeling van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij is van mening dat zij wel degelijk voldaan heeft aan de vereisten zoals deze gesteld werden door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Daarvoor wijst zij op de stukken die zij in dit verband neerlegde (bijvoorbeeld de geregistreerde huurovereenkomst, de bewijzen aangaande ziektekostenverzekering en voldoende inkomsten van de referentiepersoon). Daarbij mag echter niet uit het oog verloren worden dat aan alle wettelijke voorwaarden voldaan moet zijn om over te gaan tot het afleveren van een verblijfskaart. Dit wordt ook met zoveel woorden zwart op wit gesteld in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier en daarin vervatte stukken blijkt dat verzoekende partij intussen reeds geruime tijd ouder is dan achttien jaar. Verzoekende partij betwist deze vaststelling ook niet. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verwijst, zoals reeds aangehaald, naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en als gevolg hiervan dient verzoekende partij wel degelijk aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit zeker nu het niet ontkend kan worden dat hij ouder dan éénentwintig jaar is.

In de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en in de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen zijn weliswaar geen nadere bewijsregels terug te vinden met betrekking tot de voorwaarde dat de descendent, die ouder is dan 21 jaar, ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon. Niettemin kan worden aangenomen - gelet op de finaliteit van deze wettelijke bepalingen en gelet op het bepaalde in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dat de derdelander de Belg die het recht op gezinshereniging opent, dient te vergezellen of zich bij hem dient te voegen - dat hiermee een feitelijke situatie wordt bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon teneinde in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

De Raad van State heeft inderdaad herhaaldelijk bevestigd dat de desbetreffende voorwaarde van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan vermits in voornoemd artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649; RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De bestreden beslissing haalt aan dat verzoekende partij onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij geen of onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen behoeften te voorzien en dat de verzendingsbewijzen via “Ria”, waarbij geld aan verzoekende partij in Ghana werd overgemaakt, onvoldoende regelmatig zijn en te weinig zijn om van een afhankelijkheidsrelatie te kunnen getuigen. Verzoekende partij merkt hierbij onder meer tegen op dat zij pas in België werd geadopteerd en dat de onderliggende familieband dan ook pas in België is ontstaan, zodat het onredelijk is om te verwachten dat zij steeds ondersteund werd door haar adoptievader ook wanneer zij nog in Ghana verbleef.

Verzoekende partij lijkt daarmee een uitzondering te willen bekomen in haar specifieke situatie, doch nergens blijkt uit dat er ook maar enigszins enige wil in deze zin geweest zou zijn vanwege de wetgever die destijds deze regelgeving opmaakte (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 10 november 2017, nr. 239.838). Verwerende partij besluit dan ook louter uit de voorliggende bepalingen wat ook in deze bepalingen vervat ligt. Enige bijkomende voorwaarde die niet in de wet voorzien wordt, wordt alleszins niet opgelegd door verwerende partij.

3.8 Concreet gaat de bestreden beslissing in eerste instantie een overzicht geven van de stukken die verzoekende partij bij haar aanvraag bezorgde:

" - geldverzendingen via Ria van referentiepersoon ten gunste van betrokkene: dd. 01.02.2013 (350 euro), dd. 8.10.2013 (100 euro), dd. 01.04.2014 (350 euro), dd. 12.08.2012 (194 euro), dd. 11.09.2012 (244 euro), dd. 9.12.2012 (244 euro), dd. 17.04.2013 (244 euro), dd. 27.02.2014 (bedrag niet leesbaar op verzendbewijs)
- Arrest Hof van Beroep dd. 8.09.2022 betreffende adoptie + bijhorende adoptieakte
- bewijs van ongehuwde staat dd. 3.08.2016
- rekeninguittreksels op naam van referentiepersoon met overschrijvingen van uitkeringen CM; betaling Telenet, Total Energies, Farys
- loonbrieven op naam van referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Plastic Color NV
- attest CM dd. 01.07.2024 waaruit blijkt dat referentiepersoon van 4.04.2024 tot en met 30.06.2024 arbeidsongeschikt was + ontvangstbewijs arbeidsongeschiktheid 01.07.2024 – 14.07.2024"

Naar aanleiding van de mededeling van deze stukken maakt verwerende partij volgende beoordeling:

"We kunnen opmerken dat er geen enkel bewijs werd voorgelegd dat het financiële en of materiële onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of oorsprong toelicht.

Niettegenstaande betrokkene geld ontvangen heeft van referentiepersoon toen hij in het land van herkomst of oorsprong verbleef, welke bestemming dat geld had kan niet worden afgeleid uit enkel het overmaken van geld zonder een bewijs van onvermogen en behoeftigheid in hoofde van betrokkene. Er kan dus niet zomaar zonder meer aangenomen worden dat betrokkene afhankelijk was van de geldbedragen om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van de referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren.

Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie betwist op basis van de frequentie van de geldverzendingen, met name 8 geldverzendingen over een periode van 2 jaar. De geldverzendingen werden onregelmatig overgemaakt, te meer met wisselende bedragen. Het feit dat betrokkene soms maanden geen geld ontving of bepaalde maanden aanzienlijk minder ontving, wijst erop dat betrokkene wellicht nog een andere bron/bronnen van inkomsten had of dat hij ten laste werd genomen door een ander persoon. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er wordt dus niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.

Voorts merken we op dat er sinds de laatste geldverzending op 01.04.2014 geen enkel bewijs van ondersteuning voorligt. Betrokkene is weliswaar naar België gekomen eind 2014 om er zich te vestigen (deze vestiging was kennelijk in het kader van een tewerkstelling bij een voetbalclub). Ondanks betrokkene in illegaal verblijf was, dient hij aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt geen enkel bewijsstuk toegevoegd dat een afhankelijkheidsrelatie van bij de komst naar België tot aan huidige aanvraag kan staven. Het arrest van het Hof van Beroep betreffende de adoptie volstaat hierin niet. Het aspect ten laste dient immers op actieve wijze te worden aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomiciileerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Het betoog van verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling foutief, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. Bij het beoordelen van de eerdere geldstorting zou er volgens verzoekende partij rekening gehouden moeten worden met het feit dat zij slechts in België geadopteerd werd en dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat er ook reeds in Ghana sprake geweest zou zijn van een bestendige ondersteuning.

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing (en meer in het bijzonder uit het voorheen gevoegde citaat van de bestreden beslissing) dat er door verwerende partij rekening gehouden wordt met de stortingen in de periode

van 2012 tot en met 2014. Dit is ook de periode die mee beoordeeld werd door de burgerlijke rechtbank en opgenomen wordt in het arrest van het Hof van Beroep te Gent. Andere en meer uitgebreide bewijzen van mogelijk bijkomende stortingen liggen niet voor.

3.9 Verzoekende partij gaat uitgebreid theoretisch in op het aspect '*ten laste zijn*'. Het standpunt als zou er in dit kader sprake zijn van een vrije bewijsvoering klopt, maar dit betekent echter nog niet dat verwerende partij eender welke vorm van bewijs dient te aanvaarden als een voldoende bewijs van deze beweerde omstandigheid.

Het komt bovenal aan verwerende partij toe om de door verzoekende partij voorgebrachte stukken te beoordelen. Daarbij beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Wanneer verzoekende partij van oordeel is dat zij met het voormelde arrest van het hof van beroep van Gent voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, geeft zij hierbij enkel een weergave weer van haar eigen opinie, dit betekent niet dat verwerende partij niet op een deugdelijke gemotiveerde en zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De Raad wijst er bovendien op dat de burgerlijke rechter de bevoegdheid niet heeft om te oordelen of er is voldaan aan de voorwaarde van het '*ten laste zijn*' zoals bedoeld in de toepasselijke wetgeving op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bevoegdheid komt enkel de verwerende partij toe en ook zij is hierbij niet gebonden door de vaststellingen van de burgerlijke rechter inzake de gewone adoptie.

3.10 Verzoekende partij gaat in haar tweede middel uitgebreid in op de bescherming van het gezins- en privéleven. Daarvoor verwijst zij onder meer naar artikel 8 van het EVRM en de daaruit volgende bescherming.

3.11 Eerst en vooral stelt de Raad zich de vraag naar het belang voor verzoekende partij om dit argument op te werpen, nu de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt en zij bovendien enkel het antwoord uitmaakt op een aanvraag vanwege verzoekende partij die helemaal niet op artikel 8 van het EVRM was gegrond, maar die er enkel toe strekte een verblijfskaart te verkrijgen als familielid in neerdalende lijn van een Belgische onderdaan, zoals voorzien in de artikelen 40*ter*, §2, eerste lid, 1° *juncto* 40*bis*, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.12 Ten overvloede, artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met de vorming van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet is gevestigd bij gebrek aan samenwonen of hechte *de facto* banden tussen adoptiekind en de adoptieouders afwezig zijn (EHRM 22 juni 2004, nrs.

78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië, par. 38).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt evenwel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), dit zijn ouders en hun minderjarige kinderen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit lezing van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker. Door middel van de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij het verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische adoptievader geweigerd.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, met name dat de “*bloedverwant in neergaande lijn*” ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg of EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekende partij in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van haar Belgische adoptievader. Reeds uit de bespreking van de argumenten uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling overleefd is gebleven. Verzoekende partij heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor personen die meer dan ééntonwintig jaar zijn en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verwerende partij kan volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande, geen bijkomend onderzoek voeren naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Het betoog van verzoekende partij dat zij ook voor haar adoptie financieel werd ondersteund door haar huidige adoptievader en zij al jaren samenwonen in België, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij dient immers aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon wat zij bijgevolg ook niet doet. In dit kader verwijst de Raad naar de hoger vermelde weergave van de doorslaggevende redenen uit de bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijst ook naar een beweerde schending van haar privéleven, doch daarbij geeft zij niet aan waar dit aangevoerde privéleven uit zou bestaan. Er wordt door verzoekende partij enkel erg algemeen verwezen naar een geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven. Vermits verzoekende partij niet kan aangeven wat dit precies inhoudt, kan het moeilijk aan verwerende partij verweten worden hier geen rekening mee hebben gehouden, nu verzoekende partij zelf ook niet verder komt dan deze algemene en zo goed als niets zeggende opmerking.

Enige schending van artikel 8 van het EVRM blijkt hier alleszins niet uit.

3.13 De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Daar reeds voorafgaand werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

3.14 Een schending van de in de middelen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond door verzoekende partij en beide middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE WILDE